

РЕШЕНИЕ

№ 5850

гр. София, 26.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7381** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Ц. Р. В. срещу съдебно решение от 03.02.2020 г., постановено по нахд. № 4724/2019 по описа на Софийския районен съд (СРС), НО, 21 с-в с което е потвърдено Наказателно постановление № 411824-F462790/22.02.2019г. (НП) на директора на офис „Изток“ към ТД на НАП-[населено място], с което на касатора на основание чл. 355, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) е наложена глоба в размер на 50 (петдесет) лв. за нарушение по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО във връзка с чл. 3, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ за неподадена в срок декларация Образец 1.

С касационната жалба се иска отмяна съдебното решение и наказателното постановление.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна

следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, а разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства показанията на свидетеля-актосъставител А. В., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и в съдебното производство, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях, е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. АУАН не е издаден в нарушение на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Установил е, че безспорно е осъществен състава на нарушението, като глобата е в минимален размер, както и че нарушението не представлява маловажен случай.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция. Настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

Преди всичко, спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба, административно-наказателно производство не се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. При извършването на цялостната проверка, независимо от наличието на информационни бази на НАП, в които се съхранява информация за подадените декларации по Наредба № Н-8/2005 г., е нелогично при огромния брой задължени субекти и ежемесечно изтичащите срокове да се очаква от приходните органи да извършват проверки за всички подадени декларации. Съгласно т. 2 и т. 3 от задължителните указания на Тълкувателно решение № 48/81 г. на ОСНК на ВС тримесечният срок по чл. 34, ал. 1, предл. 2 от ЗАНН започва да тече от момента, в който всички факти и обстоятелства от състава на нарушението са достигнали до знанието на компетентния административно-наказващ орган. В случая това е станало на 20.12.2018 г. при извършена проверка, когато нарушителят следва да се приеме за открит. Нарушението, за което е глобен касатора е осъществено посредством бездействие. Това бездействие е установено по време на извършената проверка, затова неправилно санкционираното лице счита, че АУАН е съставен след изтичане на 3-месечния срок по чл. 34, ал. 1, изр. последно от ЗАНН. За да се приеме, че този срок е започнал да тече, е необходимо да бъде установено, както извършеното нарушение, така и нарушителят, който не би могъл да се счита за известен още към момента, в който законът му вменява някакво задължение, а е необходимо да бъде установено, че това задължение не е изпълнено. Тримесечният срок по чл. 34 от ЗАНН започва да тече след установяване на всички елементи на административното нарушение и на авторството му. При изтичането на срока за подаване на декларации нарушителят все

още не е открит от НАП, тъй като не е извършена проверка. Откриването на административното нарушение и установяването на неговия извършител е резултат от извършване на проверка, съпроводена със събиране на доказателства, въз основа на които се прави извод за осъществяването на всички елементи от фактическия състав на административно нарушение. Поради това от 20.12.2018 г. започва да тече тримесечният срок по чл. 34, ал. 1, предл. 2 от ЗАНН, който изтича на 20.03.2019 г., а АУАН е съставен на 20.12.2018 г., т.е. в законоустановения срок. В тази връзка, неоснователни са доводите, че още с изтичането на срока за подаване на декларацията за органите на НАП е станало известно нарушението и неговия извършител. Наличието на хипотетична възможност чрез справка в информационната система да бъде установено неподаването на декларация в срок не е равносилно на действителното констатиране на такова обстоятелство. За неподаването в срок на декларацията образец № 1 органите по приходите са узнали именно при подаването ѝ със закъснение – на 20.12.2018г. Липсват каквито и да било обективни данни, въз основа на които да се приеме, че фактът на неподаване на декларацията е станал известен на органите по приходите преди тази дата (20.12.2018г.), поради което именно на 20.12.2018г. е открито нарушението, респективно нарушителя, като на същата дата е съставен и АУАН.

Настоящият съдебен състав намира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения на разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Нарушението е описано достатъчно ясно, посочено е с кое конкретно деяние/бездействие/ коя точно разпоредба е нарушена.

Отговорността за неизпълнение на задълженията за деклариране на данни пред Националната агенция за приходите за внасяне на задължителни осигурителни вноски е регламентирана с разпоредбите от глава четиридесет и първа, раздел III от КСО. От 01.01.2017 г. след нарочни законодателни промени, чл. 355, ал. 1 от КСО е разширен, така че да обхваща подаването извън законовия срок на декларация с данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, включително от самоосигуряващо се лице, като успоредно с това то е заличено от чл. 355, ал. 2 от КСО. Според чл. 355, ал. 1 от КСО (в относимата редакция ДВ, бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.) редом до нарушенията на разпоредбите на чл. 5, ал. 4 и чл. 6, ал. 8 КСО и на нормативните актове по прилагането им по чл. 355, ал. 1 от КСО е добавено включеното дотогава в чл. 355, ал. 2 от КСО неподаване в срок на декларация с данните по чл. 5, ал. 4 от КСО. С оглед датата на извършване на нарушението правилно като санкционна норма е посочен чл. 355, ал. 1, предл. второ КСО. Процесното нарушение е санкционирано с минималния размер на глобата съгласно чл. 355, ал. 1 от КСО.

От друга страна срокът и начинът на подаване на посочената информация е регламентиран в чл. 3, ал.1, т. 2, б. „а“ от Наредба Н-8/29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите за осигурените при тях лица, както и за самоосигуряващите се лица, която е отменена считано от 03.01.2020 г. Разпоредбата на чл. 4, ал.1, т.2, б. „а“ от новоприетата Наредба № Н-13/17.12.2019 г. обаче, е с идентично съдържание, съответно не са налице предпоставките за приложението на по- благоприятен закон, което би обусловило намаляване размера на наложеното административно наказание.

На следващо място, в конкретния казус е неприложим и института "маловажен случай". Нарушението за което е санкциониран касатора, не се отличава от останалите нарушения от този вид с по- ниска степен на обществена опасност. Липсата на вреда

за фиска е ирелевантна, доколкото нарушението е с формален характер и в състава му не е включен определен вредоносен резултат. Липсата на вреда за фиска безспорно е смекчаващо вината обстоятелство, но същото само по себе си не е достатъчно основание за квалифициране на процесното нарушение като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Поради съвпадане на крайните изводи, с тези на Софийски районен съд, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на ответника по касация се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, Административен съд София-град, XII касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 03.02.2020 г., постановено по нахд. № 4724/2019 по описа на Софийския районен съд (СРС), НО, 21 с-в.

ОСЪЖДА Ц. Р. В. да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.